

opusdei.org

Öröm | az Atya levele, 2025. március 10.

Az Opus Dei prelátusa ebben a
lelkipásztori levelében az
örömről elmélkedik Szent
Josemaría tanítása mentén.

2025.03.10.

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

1. Ebben a rövid levélben - az egyik
nővéretek néhány héttel ezelőtti
javaslatára - úgy gondoltam, hogy
együtt elmélkedem veletek az öröm

néhány aspektusáról, különösen Szent Josemaría szavainak segítségével.

Az öröm általában a jó birtoklásának és megtapasztalásának hatása, és a jó fajtájától függően az örömnek különböző intenzitása és tartóssága van. Amikor az öröm nem a jó konkrét megtapasztalásának, hanem az egész létezésnek a következménye, akkor általában boldogságnak tekintjük.

Mindenesetre a legmélyebb öröm és boldogság az, amelynek fő gyökere a szeretetben van.

Nehéz időket élünk a világban és az Egyházban (és a Mű az Egyház egy kis része). Valójában, így vagy úgy, minden kornak megvoltak a maga fényei és árnyai. Ezért is különösen szükséges az örömteli hozzáállás ápolása. Mindig és minden körülmények között lehet és kell örülnünk, mert ezt akarja az Úr:

„Legyen bennetek az én örömöm, és legyen teljes a ti örömötök” (Jn 15,11). Ezt mondta az apostoloknak, és bennük mindannyiunknak, akik utánuk jönnek; ezért „az öröm az Isten gyermekeinek életfeltétele”¹.

Ezzel szemben „a szomorúság a rendezetlen önszeretet okozta vétek, amely viszont nem egy speciális vétek, hanem azok általános gyökere”². Szent Tamásnak ez a kijelentése meglepő lehet, ha például egy szeretett személy halála miatti szenvedésre gondolunk. A valóságban egy ilyen helyzet nem feltétlenül vezetne ilyen értelemben vett szomorúsághoz, hanem gyászhoz, ami nem ugyanaz. Valójában általános tapasztalat, hogy nem minden fájdalom és lemondás okoz szomorúságot, különösen, ha szeretettel és szeretetből vállalják. Így egy anya gyermekeiért hozott - néha igen jelentős - áldozatai

fájdalmat okozhatnak, de nem feltétlenül okoznak szomorúságot.

„Ahhoz, hogy a boldogságot megtaláljuk, nem kényelmes életre van szükség, hanem nagyon szerető szívre!”³ Mindannyian, akik láttuk és hallgattuk Atyánkat Villa Tevere-ben élete utolsó hét-nyolc évében, igazán boldognak és elégedettnek láttuk, még akkor is, ha azokban az években sokat szenvedett, mind fizikailag, mind pedig az Egyház életét azokban az években sújtó súlyos nehézségek miatt.

A hit öröme

2. A kegyelem által felemelt természetes öröm különösen az Isten terveivel való egyesülésben nyilvánul meg. A betlehemi pásztoroknak az angyalok „nagy örömet” (Lk 8,10) hirdetnek Jézus születése alkalmából; a bölcsek a „csillagot megpillantva nagyon megörültek” (Mt 2,10). Végül az

apostolok nagy örömmel látták Jézust feltámadni (vö. Jn 20,20).

A keresztény öröm nem az „egészséges állat”⁴ egyszerű öröme, hanem a Szentlélek gyümölcse a lélekben (vö. Gal 5,22); hajlamos arra, hogy állandó legyen, mert rajta alapul, ahogy Szent Pál buzdít bennünket: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom nektek, örüljete” (Fil 4,4).

Ez az Úrban való öröm az ő atyai szeretetébe vetett hit öröme: „Az öröm szükségszerű következménye az istengyermekségnek, annak, hogy tudjuk Atyánk, az Isten különösen szeret minket, elfogad minket, segít és megbocsát nekünk. – Mindig tartsd jól emlékezetedben: még ha olykor úgy tűnik is, hogy minden összeomlik, nem omlik össze semmi! Isten ugyanis nem veszít csatát.”⁵

A nehézségekkel vagy szenvedésekkel találkozva azonban

ez az öröm elhalványulhat a személyes gyengeségünk miatt. Különösen az Isten irántunk való mindenható szeretetébe vetett aktuális hitünk esetleges gyengesége miatt. „Isten gyermeke, a hitből élő keresztény szenvedhet és sírhat: lehet oka a szomorúságra, de nem szomorkodhat”⁶. Ezért is szükséges az öröm ápolása - vagy visszaszerzése - érdekében aktualizálni az Isten szeretetébe vetett hit meggyőződését, amely lehetővé teszi számunkra, hogy Szent Jánossal együtt valljuk: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk.” (1Jn 4,16)

A hit hajlamos arra, hogy így vagy úgy - szavakkal vagy szavak nélkül - az imádságban fejezze ki magát, és az imádsággal együtt jön az öröm, mert „amikor a keresztény hitből él - olyan hittel, amely nem pusztán szavakból áll, hanem a személyes

imádság valósága -, az isteni szeretet bizonyossága az örömben, a belső szabadságban nyilvánul meg”⁷.

A reményben derűsek (Róm 12,12)

3. Az Isten irántunk való szeretetébe vetett hit nagy reménységet hoz magával. Így érthetjük meg a Zsidókhoz írt levélben található kijelentést is: „A hit a remélt dolgok biztosítéka” (Zsid 11,1). A reménynek egy jövőbeli és lehetséges jó a tárgya. És a jó, amit a hittel remélünk, alapvetően a teljes boldogság és öröm az Istennel való végleges egyesülésben a dicsőségben. Ahogy Szent Pál mondja: „annak reményében, ami készen vár rátok a mennyben” (Kol 1,5). Ez a bizonyosság adja nekünk azt a biztos tudatot, hogy nem fognak hiányozni az eszközök a cél eléréséhez, ha szabadon elfogadjuk őket: hogy elkezdjük és újra kezdjük, ahányszor csak szükséges.

És amikor valamilyen formában Isten akarata olyan, hogy azt látva alkalmatlannak és erőtlennek érezzük magunkat, akkor „a lehetetlen bizonyosságával”⁸ kell fogadnunk, mint Atyánknak a Mű kezdetén, a teljes eszköztelenség idején és egy olyan társadalmi környezetben, amely mélységesen ellentétes volt a keresztény élettel.

4. Van, mindig lehet reményünk, amely „nem csal meg”, nem a magunkban vagy bármiben e világból való biztonság miatt, hanem „mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5)

Időnként különböző nehézségek miatt azt gondolhatjuk, hogy például apostoli munkánk nem bizonyul eredményesnek, hogy nem látjuk erőfeszítéseink és imáink gyümölcsét. De jól tudjuk - és jó, ha gyakran frissítjük ezt a hitbeli

meggyőződést -, hogy munkánk nem hiábavaló az Úrban (vö. 1Kor 15,58). Ahogy Atyánk is mondta: „Semmi sem veszik el”.

A remény és az öröm Isten ajándékai, és ezt kéri Szent Pál mindnyájunktól: „Töltsön el benneteket a reménység Istene teljes örömmel és békével a hitben, hogy a Szentlélek erejével bővelkedjete a reményben.” (Róm 15,13)

A szerelmes szív öröme

5. Az Isten és mások iránti szeretet összekapcsolódik az örömmel, a hittel és a reménnyel is. „Akik szeretnek, azoknak örömük van a reménységben, abban, hogy eljönnek, hogy találkozzanak a nagy szeretettel, amely az Úr”⁹.

A szeretetnek különböző megnyilvánulásai vannak, amelyek pontosan abban egyeznek meg, ami a lényeges: a szeretett személy javát

kívánni (és lehetőség szerint törekedni rá), és az öröm, amely abból fakad, hogy a jó végre jelen van.

Az Úr iránti szeretet esetében magában foglalja-e azt, hogy olyan jót kívánunk Istennek, amivel ő nem rendelkezik? Tudjuk, hogy azzal, hogy szabadnak teremtett minket, vállalni akarta szabadságunk kockázatát¹⁰. Nem adhatjuk meg Istennek azt, amire vágyik: a szeretetünket. Bizonyos értelemben az Isten iránti szeretet öröme nemcsak a szeretetnek az a szempontja, amely abban a jóban áll, amit nekünk tesz, hanem az az öröm is, hogy neki adhatjuk a szeretetünket.

A szeretet, mint az öröm forrása, különleges módon nyilvánul meg abban, hogy odaadjuk magunkat másoknak, és hibáink ellenére igyekszünk „a béke és az öröm

magvetői”¹¹ lenni. Így ráadásul örülünk, amikor látjuk mások örömét, és Atyánkhoz hasonlóan valóban azt mondhatjuk nekik: „Az én örömöm a ti örömötök”¹².

6. „Az igazi szeretet megkívánja, hogy kilépjünk magunkból, hogy odaadjuk magunkat. A hiteles szeretet örömmel jár: olyan örömmel, melynek a gyökere Kereszt alakú.”¹³ Mindenekelőtt az Isten iránti szeretetért vállalt kereszt a boldogság forrása. Erre tanít minket az Úr: „Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket, és hazudozva minden rosszat rátok fognak énmiattam. Örüljete és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok! Így üldözték előttek a prófétákat is.” (Mt 5,11-12). Valójában az összes boldogmondás az öröm gyökereit írja le: „A boldogságok öröme vezetnek, mert azok öröme vezető utak”¹⁴.

Sok oka lehet az öröm elvesztésének, különösen a saját gyengeségünk jelenlegi megtapasztalása, a saját bűneink tudatosítása. De az Isten szeretetébe vetett hit és a biztos remény, amely ezt a hitet kíséri, az alapja - ahogy Szent Josemaría mondja - „a bűnbánat mélységes örömének”¹⁵. Még korlátaink és hiányosságaink ellenére is, Urunk segítségével és szeretetünkkel „szeretetreméltóvá és könnyebben járhatóvá teszed az utat”¹⁶ mások számára.

Hívjuk segítségül a Boldogságos Szűzanyát, Isten Anyját és a mi Anyánkat, mint *Causa nostrae laetitiae* (Örömünk oka). Segítsen bennünket, hogy mindig boldogok legyünk, és életünk minden körülményében a béke és az öröm magvetői legyünk. Különösen kérjük őt most, ebben a Remény jubileumi évében, szoros egységben Ferenc pápa szenvedésével.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

Róma, 2025.március 10.

1 Josemaría Escriva: 13. Levél, 99.

2 Aquinói Szt. Tamás: Summa
Teológica II-II, q.28 (*Isten barátai*,
92.)

3 Barázda, 795.

4 vö. Út, 659.

5 Kovácstűzhely, 332.

6 ABC (spanyol hetilap) A hit kincsei
c. cikk, 1969.nov.2.

7 uo.

8 Escriva: 29. Levél, 60.

9 Ferenc pápa audienciája,
2017.03.15

10 vö. Isten barátai, 35.

11 Barázda, 59.

12 Escriva: 14. Levél, 1.

13 Kovácstűzhely, 28.

14 Ferenc pápa szentbeszéde,
2020.01.29.

15 Escriva: Levél, 1974.02.14.

16 Barázda, 63.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/orom-az-
atya-levele-2025-marcius-10/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/orom-az-atya-levele-2025-marcius-10/)
(2025.08.04.)